

Ki kicsoda a flexóban?

Faludi Viktória

KOVÁCS ERIKA

kovacs.erika@mizsepack.hu

Vegyészmérnöknek készültem, nyomdamérnök lettem. A nyomdászatal húszéves koromban ismerkedtem meg a Kőbányai Könnyűfém-mű Kecskeméti Gyáregységében, ami az első munkahelyem volt. A laboratóriumból szívesen látogattam le az újonnan létesített próbanyomó üzembe, ahol mélynyomó formákat készítettek, javítottak és teszteltek a budapesti anyacég részére. Elvárásolt az ottani légkör, az a magabiztos tudás, elkötelezettség és jókedv, amivel a nyomdászok a munkájukat végezték. 1984-ben sikeres felvételt tettem a Könnyűipari Műszaki Főiskola nyomdaipari szakára. Tanulmányaimat a Petőfi Nyomda ösztöndíjasaként végeztem, és a diploma megszerzése után, 1987-ben ott is helyezkedtem el. A rövid technológusi időszakot egy életem átívelő öntapadócímke-karrier követte. Minden, amit az öntapadócímke-szakmáról tudni érdemes, ott tanultam meg. A gyártás-előkészítéssel töltött évek szilárd alapot biztosítottak számomra a későbbi pozícióim betöltéséhez.

A Petőfi Nyomda akkori vezérigazgatója, Sebesvári László indította el a pályámat, akinek a bizalmáért és támogatásáért ma is nagyon hálás vagyok. Az ő erős munkamorálja és vezetési stílusa követendő példa számomra azóta is. 1992-ben megbíztak az öntapadócímke-divízió vezetésével, közben már aktív hallgatója voltam a „Marx Károly” Közgazdasági Egyetemnek. A Petőfi gépparkja nem bővelkedett flexóban, leginkább a csúcsmínőségű magasnyomtatás jellemezte. Volt ugyan egy Nilpeter címkenyomó

gép is a palettán, ami a gyártó szerint méltó vetélytársa lehetett volna az üzemeltetett Gallus letterpress technológiának, de a járt utat a járatlanért nem igazán mertük elhagyni. A flexót leginkább Tungsram ragasztószalagok nyomtatására használtuk, ami lássuk be, nem a szakma teteje. A flexóhoz fűződő kapcsolatomban gyökeresen megváltozott, amikor Górné József igazgató úr meghívott a Mizsepack Kft.-hez 1994-ben termelési és kereskedelmi igazgatónak, hogy segítsék felépíteni a cégnél az öntapadócímke-profil.

A Mizsepack Kft. kizárólag flexógépekkel volt felszerelve. Bevallom, egyedül nem mertem volna belevágni ebbe a kalandba, így megkértem Antal Gyuri kollégámat, aki kiemelkedő szakember volt, hogy tartson velem a Mizsepack Kft.-be. Az ő jelenléte, kimagasló gépmesteri tudása és az új iránti fogékonysága védőhálót jelentett számomra az építkezésben, és a cégnek biztosítékot a minőségi flexónyomtatás megteremtésében.

Persze nem ment minden simán, csetlet-tünk-botlottunk, míg Górné úr egyszer feltette a kérdést, hogy nem lehetne-e esetleg elsőre jót gyártani? Jogos volt ez az igény a tulajdonos részéről, de a flexónyomtatás akkor még nem volt olyan egzakta tudomány, mint a vályogvetés, bizony sok változó megfelelő konstellációja szükségeltetett, hogy a végeredmény jó legyen.

Aztán nagyon sok munkával és tanulással, beszállítóink, partnereink szakmai tapasztalatának integrálásával, gépparkunk fejlesztésével, kollégáink folyamatos képzésével, az ISO 9001 szerinti minőségbiztosítási rendszer bevezetésével, két-három év alatt olyan szintre fejlődöttünk, ami a TOP 3 öntapadócímke-gyártó közé emelt minket a konkurenciában bővelkedő hazai piacon.

Tíz évet töltöttem termelési és kereskedelmi igazgatóként a Mizsepack Kft.-nél, és nagyon szerettem a munkámat, minden percét élveztem, bátran állíthatom, hogy a hobbim volt. Életem legszebb és egyben legeredményesebb időszaka volt ez.

KÓVÁRI JÁNOS

kovari.janos@vargaflexo.hu

Aztán úgy hozta az élet, hogy visszatértem a gyökerekhez, négy évet – 2004 és 2008 között – termelési és kereskedelmi igazgatóként a minőség csúcsaként aposztrofált tekerces ofszet címketechnológia fellegvárában, a Petőfi Nyomdában töltöttem, amit ez alatt az idő alatt először M-real-nek, később pedig STI-nek hívtak.

Sok érdekes tapasztalattal gazdagodtam a „fél-multi” vállalati kultúra működésével kapcsolatban.

A Mizsepack után úgy éreztem magam ebben a közegben, mint Krokodil Dundee New Yorkban, de az a mottóm, hogy „nem panaszkodunk, alkalmazkodunk”, átsegített a kezdeti mentális nehézségeken.

Fábián Endre igazgató úr teljes mellszélességgel állt mögöttem, és alkotókedvet hagyta kibontakozni, mely elsősorban termék-, technológia- és folyamatfejlesztésben, valamint hatékonyságnövelésben nyilvánult meg.

A Petőfi Nyomda által szervezett humánerőforrás tréningek olyan nagy hatással voltak rám, hogy magam is elvégeztem egy trénerképző tanfolyamot, és okleveles humánerőforrás tréner lettem.

A fejlődést és a képzést az élet minden területén fontosnak tartom.

A flexótechnológia kezdi kiforrni magát, ami azt is jelenti, hogy bizonyos értelemben szabványosítható és akár szervezett keretek között oktatható.

Mindazonáltal legfontosabbnak a gyakorlati képzést tartom. A szakmát csakis az elkötelezett „nagy öregektől” lehet magas színvonalon megtanulni. A fortélyokat tőlük lehet ellesni, de természetesen nem becslöm alá az elméleti alapok meglétének fontosságát sem.

Szakmai életemnek jelenlegi fázisában tudásom és tapasztalatom átadása izgalmas feladat lenne számomra, de az aktív kereskedelmi munka is – amit jelenleg újra a Mizsepack Kft. kerekein belül végzek – tartogat kihívásokat a mindennapokban.

A flexótechnológiával 2001-ben, az UgrinPack cégnél kerültem kapcsolatba. Erőssáramú végzettségemmel korábban a Wienerbergernél nagyteljesítményű és nagyméretű ipari gépekkel foglalkoztam, tehát nyomdaipari előképzettség nélkül érkezvén is elvárásolt a munka összetettsége, szó szerint sokszínűsége. Akkor egy nemrégén vásárolt W&H Soloflex típusú nyomdagépen kezdtem, mint gépmester segéd. Itt tudtam elsajátítani a nyomtatási technológia alapjait, valamint a „régí motorosoktól” megkaptam a szakma szeretetét is.

2003-ban, miután a cég vezetésében és működésében is nagyfokú változások történtek (UgrinPackból PilisPack lett), más előrelépési lehetőséget kerestem. Ezután egy évig mint gépmester a HungaroCasing Kft.-nél dolgoztam, ahonnan 2004-ben Szegedre kerültem egy címkenyomda újonnan induló hajlékonyfalú csomagolóanyag gyártással foglalkozó üzemébe.

Az RRE-Szegednél először másodmagammal, majd egyedül az volt a feladat, hogy az ebben a szegmensben újként induló nyomdát beindítsuk, működtessük, valamint az ottani kollégákat betanítsuk. Két évig láttam el ezt a feladatkört, ahol már a teljes gyártási folyamatot kellett elvégezni és felügyelni, sokszor már a nyomóforma tervezésétől, az alap- és segédanyagok megrendelésétől, a nyomtatáson, majd kasírozáson át egészen a kiszerezésig, majd azok raktározásáig. Mindeközben lehetőségem nyílt az addig számomra ismeretlen UV-s és vizes címkenyomtatás megismerésére is.

2006-ban újra a HungaroCasing Kft.-hez kerültem Budapestre. A cég hajlékonyfalú csomagolóanyag gyártással, zslugortömlő-nyomtatással, íves konfekcionálással foglalkozott, és akkoriban piacvezető volt a műbélnyomtatásban (és raffolásban), valamint az élelmiszer-ipari segédanyagok és állati melléktermékek feldolgozásában és forgalmazásában is. Itt tudtam ki egészíteni a tudásomat az általános oldószeres síkfólia-nyomtatás mellett a kétoldalas nyomta-

tással, a kétkomponensű vizes és kétkomponensű oldószeres technológiával, sőt 2007-től már kationos UV-, majd radikális UV-nyomatással is foglalkoztunk. Házon belül oldottuk meg a beérkező grafikai anyagok színre bontását, majd az analógklisék készítését. 2008 közepén üzemvezető lettem, majd 2009-től mint nyomdavezető dolgoztam egészen 2013 közepéig.

Ekkor keresett meg Varga Dénes, hogy csatlakozzam a Varga-Flexo Kft.-hez. Azzal a céllal, hogy segítsen az újonnan épülő flexó nyomdagépek fejlesztését technológiai oldalról, valamint a partner nyomdákban segítsen a gépek beüzemelését, majd azokkal a szakmai kapcsolat tartását. A következő év végén rögtön átadásra került az első olyan nyomdagépünk, amely már két oldalra tud nyomtatni egy menetben 8+8 szint, és az automata tekercsváltónak köszönhetően mindezt megállás nélkül.

Véleményem szerint, a szakmában rövid idő alatt igen gyors átalakulásokat és fejlődéseket tapasztalhattunk meg, főleg nyomóforma és nyomdagép oldalról. Az állandó változások közepette igen nehéznek tűnik stabil standardokat kialakítani, de megbízható beszállító partnerekkel, különösen leterasztalt alap- és segédanyagokkal, továbbá jól beállított házon belüli folyamatokkal igenis jó eredményeket lehet elérni és megtartani. A folyamatok kulcsai még mindig a gépmesterek! Az összes energia, amit a megfelelő előkészítésbe fektet be mindenki a maga oldaláról (festék, klisé, alapanyag, gép, ragasztók, grafika, segédanyagok, folyamatlelmzések stb.), az a gépmesterek kezében összpontosul. Minden munka kárba vesztet, ha ők nem a megfelelő módon kezelnek akár csak egy összetevőt abból, amiből az egész felépül.

POLYÁK CSABA

polyak.csaba@mizsepack.hu

Számítástechnikai programozóként végeztem a gyáli közgazdasági szakközépiskolában, majd a sorkatonai szolgálat után jelentkeztem a Mizsepack Nyomdaipari Kft.-hez, itt ismerkedtem

meg a flexó nyomdatechnológiával. Klisékészítőként kezdtem dolgozni, ahol megszereztem a formakészítés alapvető ismereteit, analóg technológiával dolgozunk jelenleg, most készülünk a digitális fejlesztésre.

Egy átszervezés eredményeképp 2006-ban egy szintet lépve átkerültem a grafikai részleghez, mint nyomdai előkészítő, ahol megtanultam a flexó szoftveres fortélyait – a számítástechnikai ismereteim nagyban hozzájárultak a gyorsabb tanulási folyamathoz. Ekkor sajátítottam el az Adobe Illustrator és Photoshop programok használatát, de alapszinten más szoftvekkel is kapcsolatba kerültem. Közben elkezdtem a Gábor Dénes Főiskolát Kecskeméten, melynek befejezéséhez már csak az államvizsga szükségeltetik. A szakdolgozatom témája is a munkámmal kapcsolatos, a nyomdai előkészítésről írtam a vizsgamunkám.

Újabb átszervezésnek és személyi cseréknek köszönhetően 2010-ben kineveztek a prepress részleg vezetőjének, ahol négy operátor és két klisékészítő munkájáért felelek. Mivel volt tapasztalatom a formakészítésben és a grafikai előkészítésben is, így a teljes munkafolyamatra van szakmai rálátásom. A részlegünkön igyekszem olyan légkört kialakítani, hogy a kollégák nyomás alatt is tudjanak a munkára koncentrálni, így a nehezebb időszakokban is jól teljesítenek.

Az elmúlt években részt vettem soros (GIDUE) és központi ellennyomós (TMB) gépek hadrendbe állításánál, címke- és műbélfelülnyomóknál egyaránt. Az itt szerzett tapasztalatokat összegyűjtve folyamatosan fejlesztjük az előkészítési technikánk gyakorlatát, a jól bevált technikai megoldások mellett próbálunk új módszereket is alkalmazni a flexó hátrányainak kiküszöbölésére. A tavalyi évben digitális nyomógéppel bővült a gépparkunk (HP Indigo), amelynek beüzemelésében és a szoftveres folyamatok elsajátításában aktívan kivettem a részem.

A Mizsepack Kft. a csomagolóiparban érdekelt a műbélfelülnyomás és öntapadós címke területen, amely folyamatosan fejlődik, ez minőségi követelményekkel jár, amelyet igyekszünk teljesíteni. Ehhez társul a jelenlegi „azonnal kell” megrendelői stratégia, amihez alkalmazkodnunk kellett. Nálunk mindenki azon dolgozik, hogy gyorsabban szolgáljuk ki a partnereinket minőségi termékkel, mint a konkurens nyomdák. Sajnos a tervezők elenyésző hányada ismeri a flexó sajátosságait, mindent négy színből próbálnak megoldani, ami később problémát okoz.

Az évek alatt megtapasztaltam – mind nyomtatás, mind előkészítés terén –, hogy vidéken nehéz jó szakembert találni flexós képzettséggel, gyakorlattal. Tudomásom szerint nincs ilyen irányú oktatás az iskolákban, pedig nagyban növelné a szakma színvonalát.

Formakészítőként még nem gondoltam, hogy egyszer részlegvezető lehetek, ezért köszönettel tartozom a főnökeimnek, hogy bíztak bennem és támogatták az előmeneteletem. Remélem, a munkámmal bebizonyítottam nekik, hogy jól döntöttek.

PÉTER HORVÁTH

peter.horvath@mondigroup.com

Már érettségi után jelentkeztem Kecskeméten a Gáspár András Ipari Szakmunkásképző nyomdaipari gépmester szakára. 1994 és 1996 között itt kaptam az elméleti képzést, a szakmai gyakorlatot pedig a Cofinac Petőfi Nyomda ofszet géptermében szereztem meg. Természetesen ezen időszak alatt tartottam a kapcsolatot a kecskeméti flexósokkal, és csak később derült ki számomra, hogy kicsoda – az országban egyedülálló – időszak szakmai részesei lehetnek az akkori kollégák.

A flexótechnológiával viszonylag későn, de annál intenzívebben, 2003-ban kerültem kapcsolatba a Mizsepack Kft.-nél. Egy hatszínű, központi ellennyomó-hengeres gépen nyomtam műbeleket, vezető gépmesterként.

Tanulmányaim és a magyar honvédség vendéglátása után viszonylag korán, 22 évesen Németországba kerültem, ahol öt hónapig egy mélynyomó üzemben, majd négy évig egy ofszet üzemben dolgoztam. A 2002-es év végén tértem haza, és Lajosmizsén rendeztük be otthonunkat feleségemmel, aki szintén nyomdai területen dolgozott. Ekkor kerültem a már említett Mizsepack Kft.-hez. Innen 2004 elején váltottam a Sealed Air Kft.-hez. Akkoriban ez egy zöldmezős beruházás volt, és nagy lelkesedéssel vágunk bele az üzem berendezésébe, kialakításába

Szirmay Endre barátom, kollégám, tanárom irányításával, segítségével. Német nyelvtudásomnak köszönhetően számos kiküldetésen, tréningen vehettem részt. Ez idő alatt ismerkedtem meg igazán a flexibilis csomagolóanyag gyártással. Eleinte vezető gépmesterként, majd műszakvezetőként segítettem a gyár munkáját. 2007-ben keresett meg a német Siegwark festékgyártó cég. Ekkor már 13 éve dolgoztam termelésben, így érdekes kihívásnak tűnt, hogy a szakmámat egy teljesen más oldaláról is megismerhetem, örömmel fogadtam el a felkérést. Legnagyobb partnerünk a Mondis békéscsabai gyára volt, ahol öt év alatt sikerült másfélszeresére növelni a festékkeladást és a partnerséget szorosabbra fűzni, ez a mai napig él és működik. Sok ottani kollégához még most is baráti, kollegiális viszony fűz, a nehéz kezdet ellenére. 2012-re már évek óta foglalkoztatott a gondolat, hogy vissza kellene térni külföldre. 2005-ben nősültem, született három kisfiunk, öt éve voltam a Siegwark „mindenesé”, hiányzott a termelés, a bizsergés, a napi problémák leküzdése. Néhány külföldi állásinterjú után megkeresett egy német fejedelmű, és feltette a kérdést: Lenne-e nyomdai üzemvezető Ausztriában? Mint kiderült, a mondai korneuburgi üzeme keresett ebbe a pozícióba valakit, és részben a már meglévő Mondis kapcsolataimnak köszönhetően 2012 júliusában megszületett a megállapodás. Októberben kezdtem, júliustól októberig házat kerestünk Ausztriában, bejelentkeztünk, beírtattuk a srácokat az óvodába, bankszámlát nyitottunk, miközben egy flexógép telepítésében is részt vállaltam Békéscsabán. Mozgalmas időszak volt. 2012 októbere óta pedig a Mondis Korneuburg nyomdaüzemet vezetem, egy flexógépünk és két mélynyomó gépünk van, 32 dolgozóval.

Nagy mérföldkő pályafutásomat tekintve, hogy külföldön, nem anyanyelvi környezetben, most már több mint két éve nap mint nap bizonyítom, hogy alkalmas vagyok a rám bízott feladat ellátására, és megérdemlem a belém vetett bizalmat. Ide kívánczik még az is, hogy tavaly új mélynyomó gépet kerestünk, és több gépgyártót is meglátogattam Olaszországban és Németországban, részt vettem a gép kiválasztásában, az előzetes tesztek lebonyolításában. Az ofszet és a flexó után a mélynyomtatást is megtanultam, tanulom a mai napig.

Szakmai példaképem, mentorom egyértelműen Szirmay Bandi. Az, amit ő tud, amit ő és csa-

pata véghezvittek (több helyen), azt csak nagyon kevesen tudják az országban. Eközben mindvégig emberséges, barátságos tudott maradni. Innen is kívánok neki sok erőt, egészséget.

A most cseperedő generációnak mindenképp felhívnam a figyelmét, hogy soha ne felejtsek el, honnan indultak, hogy álltak ők is gépen, voltak ők is könyékig festékesek. Bármit is hoz a sors, maradjanak szerények, őszinték és tanuljanak nyelveket. Közhely, de e nélkül én se lennék ott, ahol vagyok.

A régi időkből az alázatot, a szakmai elhivatottságot mindenképp megőrizném. Legyen a szakmunka is elismert. Ebben tanulhatnánk még a „nyugattól”.

A szívem fontosnak tartja a szakirányú flexós képzést, az eszem viszont tudja, hogy a legtöbb cég házon belül oldja meg a képzést. Ez a betanított munka irányába billenti a mérleg nyelvét, de a mai gazdasági környezetben, főleg multinacionális vállalatoknál, ahol minden centnek megvan a helye, ez realitás. Ezzel lehet vitatkozni, de attól tény marad. Tudom, nem népszerű, amit mondok, de a gép mellett rögtön kiderül, hogy valaki alkalmas-e a feladatra, vagy sem. A rutint, a szakmai fogásokat úgymint ott tanulják meg a dolgozók nap mint nap a frontvonalon. A rátermettség elismeréseként aztán persze vannak rövid, néhány napos, néhány hetes képzések, ahova a jobbkat be lehet iskolázni, amennyiben a munka ezt fontosnak tartja. Egy jó vezetőnek többek között az is a feladata, hogy erre felhívja a döntéshozók figyelmét.

FEKETE SÁNDOR

sandor.fekete@mondigroup.com

Pályafutásomat a kilencvenes évek elején a Kossuth Nyomdában kezdtem, ahol íves- és tekercs ofszet gépeken tanultam a nyomtatást. Kiváló

vezetőgépmezterek keze alatt dolgozhattam, akiktől egy kezdő megtanulhatta a szakma alapjait, és ha egy kicsit jobban figyelt, elsajátíthatta a szakmához szükséges elhivatottságot és tiszteletet is. Néhányuk sajnos már nincs közöttünk, de amit tőlük kaptam, azt kötelességemnek érzem továbbadni, ezáltal megőrizve az emléküket.

A kilencvenes évek közepén a megváltozott körülmények okán elhagytam a Kossuth Nyomdát, és 1996-ban csatlakoztam a Lafol Kft. csapatához, ahol gépmestert kerestek a „festőgépükre”. Itt találkoztam először a flexónyomtatással, és ekkor még nem sejtettem, hogy ez milyen hatással lesz a következő éveimre. Primitív, koszos munka volt egy ofszet nyomda után, de megtanított arra, hogy nehéz körülmények között is lehet fejlődni.

1997-ben a Hungaro Casing Kft.-hez mentem dolgozni, ahol már központi ellen nyomó-hengeres gépen nyomtattam.

1998-ban kerültem a KNU Kft.-hez, ami később Nordenia, majd Mondi Szada Kft. lett, és itt az eddig tanultakat tovább tudtam fejleszteni. Olyan gépmesterek és műszakvezetők tanítottak, akik közül már sokan szerepeltek ebben a rovatban.

Kilenc évet dolgoztam gépmesterként, majd hat évig műszakvezetőként, és ekkor már a napi gyártás helyett a nyomtatás során felmerülő problémákkal tudtam foglalkozni.

2013 decemberétől nyomdavezetőként dolgozom, feladatom a nyomdai csapat munkájának irányítása, illetve a mai kor kihívásainak megfelelő, a hatékonyabb gyártás feltételeinek megteremtése.

Az utánpótlás-nevelés minden nyomdának nagy kihívást jelent, mivel szakképzés nincs, egy jó flexó gépmester kinevelése házon belül évekbe telik. Szerencsés esetben találunk közöttük olyanokat, akik később a szakmában maradnak, de sokan közülük elmennek más területekre dolgozni. Nem mindenki vállalja azt, hogy hatalmas erőfeszítéseket tegyen apró sikerekért, és valóban van, hogy nagyon nehéz, de amikor túl vagyunk a viharos időközön, és látható az elévített munka eredménye, olyankor jó flexós nyomdásznak lenni.